

Geçen Cuma'ya kadar bir hesaba göre 98, bir diğerine göre 99 yıl yaşadı. Kimine göre de 100'den fazlaydı yaşadığı.

Hafıza Güzin Esin

Bir iki yıl önce, Ömerli'ye oğlunun yanına (yani dayımın yanına) gidene kadar Beşiktaş'ta Serencebey'in en yukarisında, Saadet apartmanında otururdu. Her hafta bir iki kere uğrayıp uzun uzun konuşurduk.

Olanağım olsa o evi olduğu gibi korurdum. Tam anlamıyla, Türkiye'de burjuvalaşma çabasının tarihinin her evresinden bir parça vardı; hem de evreyi betimleyici bir parça.

Bir yanda dikiş makinası, hala duruyordu. Diğer yanda "hamile televizyon"u istemiyordu artık. Salonun bir köşesinde asılı duruyordu kurutulmuş bitkiler en eski alışkanlıkla, ampülleri en yenisindendi tasarrufluydu.

Doksanında hala çıkardı o yokuşu. Bir yandan zamane başbakanına da değinip Burgaz'da karşılaştığı polis müdürünün karısını anlatırdı. Diğer yandan Gülben Ergen'in doğacak çocuğunun adının ne olabileceğini söylerdi. Kamuoyuna yansımaya görsün yeni biri, hepsini izlerdi. Politikacı, sanatçı, sporcu, iş adamı hepsini tanırdı; olup bitenleri bilirdi.

Okur yazardı; hem eski yazıyla, hem de yeni. Kuran'larda yazım hatalarını bulup düzeltirdi. Çok musaf gelmişti geçmişti. Ama babasından kalma Kuran'ı saklardı. Üzerinde bizzat

babasının eski yazıyla aldığı önemli notlar vardır. Doğumlar, ölümler, ne zaman Kuran'ın hangi kısmı okunmalıdır. Okuduğu gibi yazdığından aynı sözcüğün yazımı bile vurgu farklılığına göre değişirdi. Yazı kitabı değildi.

Babasına "Altıparmak" derlermiş. Sıhhiye memuru. Elindeki altıncı parmağıyla tutarmış neşteri, makası. Nasıl yaptığını, anneannem serçe parmağıyla gösterirdi. Yemen'e harbe gidiyor. İnebolu'ya geri geldiğinde yanında bir de arap gelin getirir, anneannemin annesini. Arapça yani anadili anneannenin.

Muallime mektebine, kız öğretmen okuluna gönderirler anneannemi; yanılmıyorsam Afyon'a. Son sene alırlar okuldan. Geometrik tanımları ve kuramları eski terimlerle tane tane anlatırdı doksanından sonra bile.

Sami Usta, dedem, yakışıklı, giyimine kuşamına dikkat edermiş, resimlerinde tam bir İngiliz centilmeni. Anneannem kadar tahsili yok, ama zanaatı var.

Dedemle evlendikten sonra, dedemin ailesinin yanında kalıyorlar. Kayınvalidesini çok seviyor; ama galiba eltilerinden haz etmiyor. Ayrı eve çıkmak istiyor. Eşinin maaşının ne kadar olduğunu öğrenmek için mahkemeye başvuruyor. Nihayetinde, bir apartman dairesine kiracı çıkıyorlar.

Tam anlayamadığım bir biçimde, dedemin ailesi İstanbul'a geliyor. Unkapanı'nda bir ev alıyorlar. Dedemler, yine kiracı, bu sefer Hasköy'de.

Bir gün Beşiktaş'tan geçerken Serencebey yokuşunu görüyor. Evim olacaksa bunun tepesinde olsun diyor. Öyle de oluyor.

Esin Ailesi

Dört çocuk büyüttü. Üçü kız. Kızlarını okutmaya çalıştı. En büyükleri doktor oldu. Annem ikinci çocuk Atatürk Kız Lisesi'nden mezun olup Dil Tarih Coğrafya'ya giriyor; bitirmeden evleniyor. Aralarında ilk evlenen o. Üçüncü kızın mesleği var; biçki dikiş yapabiliyor. Sonuncusu erkek; zeki ama yaramaz. Sınavı kazanıp Galatasaray'a gitmiş, ama başka yerden mezun. İktisat okumuş. Bir banka, sigorta şirketi ya da kamu kuruluşunda çalışmasını istemiş anneanne; ama babasının işini sürdürmek durumunda kaldı.

On bir torunun ikisi hariç hepsi "fakülte" bitirdi. En küçük torunu da bitirdi bitirecek derken üniversite uzadı; sonunda askere gitti.

Kabul etmek gerekir ki, sözünü saklamazdı, söyleyeceğini adlı adınca söylerdi. Çok ağır konuşurdu, geri adım atmaz. Ama yine de sevilirdi.

Sadece evi değil, bizzat kendisi Türkiye’de kentlileşme, burjuvalaşma çabasının yaşayışydı. Beni hayran bırakan bir toplumsal enerji kaynağıydı.

Artık aramızda değil. Ama ölüm uymuyor ona. Fark etmesek de etkisi yedi kıtaya yayılmış; karınca kararınca ilerlemeyi sürdürüyor. Ayrıntılandırmaya kalksam anlat anlat bitmez. Evet, ölüm uymuyor; en iyisi yaşadığını söylemek.

Bir hesaba göre 98, bir diğerine göre 99 yıl yaşadı. Kimine göre de 100’den fazlaydı yaşadığı.